

«Μένοντας σπίτι...»

(Οδός Ανθέων)

Δεν έχω φίλους. Οι συμμαθητές μου στο σχολείο με συνναστρέφονται μάλλον από υποχρέωση. Ίσως να τους ενοχλούν τα παλιά μου παπούτσια και η φθαρμένη μου τσάντα. Ίσως και το μπόι μου που είναι λειψό. Εκείνοι μοιάζουν με άντρες, ενώ εγώ με μικρό παιδί. Κάποιες φορές νιώθω αόρατος. Ποτέ δεν μου είπαν να πάω μια βόλτα μαζί τους στην πλατεία, ποτέ δεν με κάλεσαν στα πάρτυ τους. Δεν τους έκανε εντύπωση που δε θα πάω στην καθιερωμένη τριήμερη εκδρομή της τρίτης γυμνασίου. Κανείς δε με ρώτησε γιατί.

Έχω συνηθίσει να είμαι μόνος. Δε με τρομάζει η μοναξιά. Είμαι καλός μαθητής και λατρεύω το διάβασμα. Δανείζομαι βιβλία απ' τη βιβλιοθήκη του σχολείου με λαχτάρα. Με συγκινούν οι ιστορίες που μιλούν για παιδιά σαν κι εμένα, αδικημένα απ' τη ζωή, χωρίς πλούτη και ανέσεις, μοδάτα ρούχα κι αστραφτερά έξυπνα τηλέφωνα. Για παιδιά που παλεύουν να επιβιώσουν, μα δεν παύουν να ονειρεύονται, να ελπίζουν για ένα καλύτερο αύριο.

Η μητέρα λέει ότι εμείς έχουμε την αγάπη μας που αξίζει περισσότερο απ' όλο το χρυσάφι του κόσμου. Κάνει τα αδύνατα δυνατά για να μη μας λείψει τίποτα. Πάντα τα καταφέρνει. Ρούχα για τη μικρή μου αδελφή από την κόρη της γειτόνισσας που μεγάλωσε πια και δεν της κάνουν, μπαλώματα στις φόρμες του ξάδερφού μου που είναι δυο χρόνια πιο μεγάλος από μένα, φρεσκομαγειρεμένο φαγητό κάθε μέρα και το σπιτάκι μας λάμπει. Η καθαριότητα είναι μισή αρχοντιά, συνηθίζει να λέει η μητέρα. Έχει σκαρώσει έναν κήπο στο μπαλκονάκι μας με όλων των λογίων τα λουλούδια. Τον κάνει χάζι η γειτονιά! Τα πρωινά, που εμείς είμαστε σχολείο, σιδερώνει σε κάνα δυο γειτόνισσες. Έχουνε να λένε για την τσάκιση της Ανθούλας, αξεπέραστη.

Ο πατέρας δουλεύει όλη μέρα από το πρωί μέχρι το βράδυ. Σπάνια τον βλέπουμε. Τις Κυριακές πηγαίνει στο καφενείο για ουζάκι και τάβλι με τους φίλους του. Όταν γυρίζει στο σπίτι, αργά, βλέπει αθλητικά στην τηλεόραση. Εμείς καθόμαστε στο δωμάτιό μας. Να μην τον ενοχλούμε. Είναι πάντα εκνευρισμένος τις Κυριακές. Μάλλον επειδή τη Δευτέρα θα ξαναπάει για δουλειά. Και σε ποιον αρέσουν οι Δευτέρες; Συνήθως τον παίρνει ο ύπνος στον καναπέ, κι αλίμονό μας αν χρειαστεί να πάμε τουαλέτα μες στη νύχτα και τον ξυπνήσουμε. Ποιος είδε τον Θεό και δεν τον φοβήθηκε!

Γενάρης ήταν όταν ακούσαμε για πρώτη φορά στις ειδήσεις για έναν νέο ιό, πολύ επικίνδυνο, που σκορπά τον θάνατο στην Κίνα, COVID-19 το όνομά του ή αλλιώς Κορονοϊός. «Η Κίνα είναι πολύ μακριά», είπε η μητέρα και η αδελφή μου τράβηξε με τα δάχτυλα τις άκρες των ματιών της και χοροπηδώντας φώναζε τσιν τσαν τσον. Τέλος Ιανουαρίου, κι εμφανίζονται τα πρώτα κρούσματα κορονοϊού στην Ιταλία και οι πρώτοι θάνατοι. «Η Ιταλία δεν είναι μακριά, μαμά», είπε η αδελφή μου και χόθηκε στην αγκαλιά της. «Δεν είναι μακριά», είπε ξανά και με κοίταξε στα

μάτια. «Ο Sole Mio!» άρχισα να τραγουδώ κι έβαλα ένα μαξιλάρι κάτω από την μπλούζα μου για να παραστήσω τον Pavarotti.

Τα κρούσματα πολλαπλασιάζονται, οι θάνατοι αμέτρητοι σε Ευρώπη, Αμερική, Ασία, Αφρική... Εκατόν ογδόντα τέσσερις χώρες, πάνω από εκατό χιλιάδες οι νεκροί. Πανδημία είπαν, μένουμε σπίτι. Καραντίνα. Κλείνουν τα σχολεία, τα καταστήματα, τα άλση, οι πλατείες, μένουμε σπίτι για να γλιτώσουμε.

Τότε ήταν που είδα για πρώτη φορά τον πατέρα στο σπίτι. Δεν τον χώραγε ο τόπος. Έκλεισε η αποθήκη που δούλευε το πρωί, έκλεισε το μεζεδοπωλείο που δούλευε το βράδυ, έκλεισε και το καφενείο που πήγαινε τις Κυριακές. Το σπίτι μας τώρα φαινόταν πιο μικρό. Η μητέρα έπαψε να τραγουδά τα πρωινά. Δεν την καλούσαν πια οι γειτόνισσες για σίδερο.

«Μένουμε σπίτι, κορίτσι μου. Καταλαβαίνεις...»

Τα χρήματα σώθηκαν. Ο πατέρας θηρίο ανήμερο. Κλείναμε τ' αυτιά μας όταν φώναζε, κρυμμένοι στο δωμάτιό μας, μέχρι να φύγει κοπανώντας την εξώπορτα με δύναμη. Η μικρή έτρεμε κολλημένη πάνω μου. Η μαμά μας έκλαιγε. Θάμπωσε η ομορφιά της, μαράθηκαν τα λουλούδια της. Την αγκαλιάζαμε σφιχτά και της λέγαμε εμείς έχουμε την αγάπη μας, που αξίζει περισσότερο απ' όλο το χρυσάφι του κόσμου. Φιλιά και δάκρυα σκέπαζαν το πρόσωπό μας.

Όταν επέστρεφε ο πατέρας, ξαπλώναμε γρήγορα στα κρεβάτια μας και σβήναμε το φως. Ήταν πάντα πιωμένος, επιθετικός. Η ανθρωπότητα προσπαθούσε να σωθεί απ' τον θανατηφόρο ιό κι εμείς από έναν βάνουσο πατέρα.

Ένα βράδυ, η μητέρα προσπάθησε να τον καθησυχάσει. «Έχουμε την υγεία μας και την αγάπη μας». Μάταια. Ήταν σαν να έριξε λάδι στη φωτιά. «Τρώγεται η αγάπη, ανόητη γυναίκα;» της φώναξε. «Σε βαρέθηκα, όλους σάς βαρέθηκα!» Ένας γδούπος και μετά σιωπή.

Την άλλη μέρα το πρωί όταν ξύπνησα, εκείνος έλειπε κι η μητέρα ζύμωνε ψωμί. «Καλημέρα», της είπα. Δεν γύρισε να με κοιτάξει. «Έφυγε», μου είπε χαμηλόφωνα. «Έφυγε για τα καλά». Φαινόταν τόσο κουρασμένη, τόσο αδύναμη. Όταν την πλησίασα, είδα το μελανιασμένο της μάτι.

«Κάνε, Θεέ μου, να μην ξαναγυρίσει ποτέ...» μονολόγησα.

Της χάιδεψα τα μαλλιά.

«Μαμά, δικό μας όλο το χρυσάφι του κόσμου».